

Intézetünk életéből

Sebestyén Balázs: Interjú Dr. habil. Tarkó Klárával, az Alkalmazott Egészségtudományi és Egészségfejlesztési Intézet újonnan kinevezett intézetvezetőjével

Kedves Tanárnő, Ön 2016 szeptembere óta megbízott, majd 2017. július 1-je óta kinevezett vezetője az Alkalmazott Egészségtudományi és Egészségfejlesztési Intézetnek. Első kérdésem az lenne, hogy intézetvezetőként milyen feladatokat kell ellátnia? Hogy néz ki ez a munkakör?

Felelős vagyok minden munkatársért, a munkatársak alkalmazási feltételeinek teljesüléséért és azért, hogy az oktatók felkészülten végezzék munkájukat. Ez alatt azt értem, hogy mindenki a képzettségének megfelelő tantárgyakat vigye, és emellett előrehaladjon a tudományos életben is – tehát motivációs funkciója is van az intézetvezetőnek, segítenie kell a munkatársakat. Például aki PhD-zik, habilitál, arról le kell venni bizonyos terheket, míg, aki éppen nem készül ilyen tudományos megmérettetésre, őt arra kell kérni, hogy vállaljon át egy kicsit a terhekből. A mi intézetünk egy nagyon-nagyon jó, együttműködő csapat, mindenki a másik rendelkezésére áll, segíti a másikat. Azt, hogy ennyire összetartó csapat vagyunk, Benkő Zsuzsanna tanárnőnek, intézetünk alapítójának és korábbi vezetőjének köszönhetjük, aki elindított minket ezen az úton. Én teljes egészében azon az értékrenden

„nevelkedtem”, amit ő képvisel. Hosszú ideje készített fel a vezetői feladat átvételére, és külső szemlélők is azt mondják, nem okozott törést az intézet életében ez a változás.

Ezek az említett értékek, amiket Benkő tanárnővel együtt képviselnek, hogyan jelentek meg a családi életében? Gondolok itt a szüeleire, a testvéreire. A mostani karrierjét megalapozó értelmiségi gondolkodás, ha jól sejtem, a családjából indult.

Igen, a szüleim is mindketten felsőfokú végzettségűek. Édesanyám matematika-fizika szakos középiskolai tanár, édesapám villamosmérnök. Az öcsém is történelem-regészet szakos középiskolai tanári végzettséggel rendelkezik. Ő jelenleg iskolaigazgató, szüleim pedig már nyugdíjasok. Én azt tanultam világ életemben, hogy egyrészt tisztességesnek kell lenni, másrészt boldogulni, megkeresni a kenyeret csak munkával lehet. A kreativitást is tőlük tanultam, tehát rendkívül jó családban nőttem fel, ahol az alapértékek stabilan jelen vannak. Nagyon összetartóak vagyunk. A szüleim a mai napig együtt, harmóniában élnek. Azt mondanám, hogy minden jót otthonról hoztam, a családomból, és ezek az értékek itt is nagyon-nagyon fontosak. Nem menekülni

*Dr. habil. Tarkó Klára
intézetvezető
főiskolai tanár*

kell a feladat elöl, hanem, még ha bármi negatív fordulatot vesz is, meg kell találni a megoldását. Például, amiről még minden bizonnyal a későbbiekben is beszélni fogunk, nagyon sok változás történt az intézet életében, az oktatott szakokkal kapcsolatban is. Ilyenkor mind az intézet, mind az intézetvezető részéről az a helyes hozzáállás, hogy „nem baj, belekezdünk valami újba, felállunk és megyünk tovább”. Tehát, a hazai és a nemzetközi vonulatokba beágyazottan, mindig tesszük a dolgunkat, képviseljük az általunk jónak tartott értékeket, annak megfelelően, hogy mit várnak el tőlünk. Azt tartjuk szem előtt, hogy mi az, amit tehetünk, mi az, ami jó mind a karnak, mind az intézetnek, mind pedig az egyetemnek.

Az iskolai karrierje hogyan kezdődött? Visszatekinthetünk egészen a gimnáziumi évekre is.

Mezőhegyesre jártam általános iskolába, felsőben orosz tagozatos osztályba. Ezután a makói József Attila Gimnáziumban tanultam, angol tagozaton. Azért választottuk Makót, mert anyu is oda járt, tehát ez már családi tradíció volt. Később az öcsém is követte a példámot. A gimnáziumban volt egy nagyon jó angoltanárom, Zsélyi Ferenc, aki itt Szegeden, az egyetemen is tanított. Ő irányított a nyelv felé. Szóval az egyetemen az egyik szakom angol lett, a másik, édesanyám révén, a fizika. Így kerültem a JATE-ra, ahol elvégeztem a fizika-angol szakos középiskolai tanár szakot. Mivel másodévtől kezdve egyedül voltam ilyen kombinációban hallgató, nagyon összetartó lett a csoport. Szóval máig tartjuk a kapcsolatot ...

Szóval nem nőként egyedül, hanem egyáltalán?

Igen, tehát egyszemélyes volt a „csoport”. Persze nem voltunk sokan az elején sem. Később többen elmentek, mert nem bírták a terhelést. Főleg az angol okozott nekik nehézséget. Átmentek más egyetemekre. Öten kezdtünk, aztán csak én maradtam. Ötödévben, amikor szakdolgozat írásra került sor, neveléstudományból választottam szakdolgozati témát. A fegyelmezésről írtam, mert ezzel mindig problémám volt a gyakorló tanításom alatt. Így keveredtem a neveléstudomány területére. Az akkori

témavezetőm, Cs. Czachesz Erzsébet felvetette, hogy mért nem próbálom meg a neveléstudományi PhD-t, így nappali tagozatos ösztöndíjasként bekerültem három évre a programba, ugyancsak az Ő témavezetésével. Ezután volt egy fél év, amikor a Közoktatási Vezetőképző Intézetben dolgoztam irodavezetőként, majd egy félévet Amsterdamban töltöttem Erasmus hallgatóként, az ottani egyetemen. 1999-ben visszatértem, és onnantól kezdve az intézet munkatársa vagyok.

Akkor itt át is tértünk már arra a témára, hogy hogyan választotta a fizika-angol szakot, és ebből a pedagógia PhD hogyan következett. Szóval Ön '99-óta az intézetnél dolgozik, volt az életében már nyelv és reál tudomány, aztán pedagógia. Miért fordult ezután a szociológia irányába?

Az egészségfejlesztésnek négy alappillére van: a szociológia, a pszichológia, az orvostudomány és a neveléstudomány. Benkő tanárnőnek mindig fontos volt, hogy az intézetben olyan oktatók dolgozzanak, akik a négy alaptudomány egyikéből végzettséget szereztek, és nincs ez másként nálam sem. A PhD-m és az alapszakom alapján sok mindent fel tudtam használni, de mégis az az igazi, ha van az embernek egy ilyen alapvégzettsége, amit ráadásul egy erős egyetemen szerez. Ezért esett a választás az ELTE-re ahol tényleg a mesterektől volt lehetőségem tanulni. Ez volt az indok arra, hogy elvégezzem ezt a szakot, hogy még hitelesebben tudjak részt venni az intézet munkájában.

Gondolom, nem volt könnyű az intézeti munka mellett végezni egy teljes szakot. Ez hogyan működött?

Havonta egyszer, csütörtökön, pénteken és szombaton volt a képzés. Pestre kellett feljárni. Nem mondom, hogy könnyű volt, de úgy érzem, ez életemnek egy nagyon jó korszaka volt és számos kiváló csoporttárrsal tanulhattam együtt. Azért akkor, pályázati munkával, oktatással, mindennel együtt, nagy leterhelést jelentett. Főleg a vizsgaidőszakok. De nem volt teljesíthetetlen feladat. Örülök neki, mert tényleg nagyon sokat tanultam.

A szakmai életével kapcsolatban mi az a három dolog, amire a leginkább büszke?

Ez jó kérdés. Mindenre. Ez talán a legnehezebb kérdése. Mert minden összeadódik. Semmi sem volt felesleges. Mindent tudok használni. Például a fizika-angol szak benne van a gondolkozásomban. Se bölcsész, se TTK-s nem vagyok, a kettő együtt nagyon jól kiegészíti egymást. Ugyanígy beépült az a sokféle szemléletmód, amit a különböző szakok elvégzése során sajátítottam el. Ennél pontosabban nem tudok válaszolni.

Mennyire volt tudatos, hogy a végén ezek a dolgok össze fognak állni, így, ahogy a végén összeálltak?

Ez egy folyamat volt. Nem volt előre megtervezett végcél. Azt tudom, hogy gyerekkorom óta tanár akartam lenni. Sokszor azt játszottam, hogy osztálynaplót írok. A fizika is mindig benne volt az életemben anyu révén. Aztán a nyelv csak úgy jött, a szociológia is kiváló lehetőség volt, és minden beépült. Nem volt szó tudatos építkezésről, az egyik esemény követte a másikat. Nem is gondoltam, hogy majd ez lesz belőlem, nem sejtettem, hogy hová fogok kerülni. Úgy gondolom, hogy minden folyamatában alakult ki.

2006-tól az oktatás átalakult a bolognai rendszer szerint. Hogyan változott meg az intézet, és ez hogyan érintette akkor Ön munkáját?

Voltaképpen nem változott. Ugyanúgy oktatnunk kellett, tananyagot fejlesztettünk, készültünk az órákra, csak mást kellett csinálni. Most 21 évesek múltunk, az intézetünk 1995-ben alakult meg, anno még tanszékként. Akkor az Egészségtan-tanár főiskolai, majd pedig egyetemi szintű képzést dolgoztuk ki, alapítottuk és indítottuk. A bolognai folyamattal megszűnt ez a régi fajta, osztatlan képzés. Úgy gondolták, hogy BA / MA rendszerben jobban fel tudnak készülni majd a hallgatók, így, felső határozat alapján, létrejött a Rekreációs szervezés és egészségfejlesztés szak a Rekreáció és Egészségtan-tanár szakok összevonásával.

Ekkor, Benkő tanárnő szakmai irányításával, a sporttudományi szakemberekkel közösen kidolgoztuk ennek tantervét és képzési tervét. Egy nagyon jó szak jött így létre, aminek két, akkor szakiránynak nevezett ága volt. Az egyik szakirány a rekreációs szervező, a másik az egészségfejlesztő volt. Aztán átnevezték ezeket specializációnak, de a tartalmuk nem változott. A rekreációs szervező specializációnak a Testnevelési és Sporttudományi Intézet a felelőse, az egészségfejlesztőnek pedig Lippai tanár úr, illetve az egész szaknak Benkő tanárnő a szakfelelőse.

Gyakorlatilag a változás mindig abban mutatkozik meg, hogy sosem dőlhetünk hátra, mert mindig jött egy olyan fordulópontra, ami miatt előlről kellett kezdeni. Illetve, ha nem is előlről, mert azért sok mindenre lehetett építeni, mégis egy új szemléletben át kellett gondolni az új szakot. Tehát igazából a munkám terén változás abban történt, hogy máshogy kellett csinálni, átgondolva egy új szemléletben.

Ön az intézet Egészségszociológia és Egészségpedagógia Tanszékének is vezetője. Mióta létezik ez a tanszék?

2008-ban jött létre maga a szakcsoport. Azóta annyira megerősödött, hogy három éve tanszékké alakult át. Jelenleg 5 főből áll, a tagjai minősített szakemberek.

Azt már kérdeztem, hogy intézetvezetőként milyen feladatai vannak, de mennyiben változtatták meg egyéb feladatait az intézetvezetői feladatok.

Több felelősséget kell vállalnom. Majdnem ugyanannyit kell dolgoznom, csak most már az aláírási jog és a felelősség is az enyém. Benkő tanárnő az intézetvezetése alatt minden feladatba bevont és mindnél fontos volt, hogy belelássak. Együtt dolgoztunk eddig is, tehát nagyon jelentősen nem növekedtek a munkaterhek. Inkább az okoz némi nehézséget, hogy most már nekem kell vállalnom a felelősséget a döntésekért. Bár van egy intézeti tanácsunk, ahol mindent megbeszélünk, mégis az én nevem van most

már mindenhol a lap alján aláírásakor, és nekem kell hivatalosan képviselnem az intézetet, megvédeni az érdekeit.

Ezt mennyire megterhelő? Mennyire okoz stresszt?

Én mindig lelkiismeretes voltam, szóval ez a része nagyobb stressz, de még annyira nem érzem. Inkább azon a téren érzem a stressz hatását, amiről még az interjú előtt beszéltünk, hogy ismét átalakulás alatt vagyunk, tehát a Rekreációs szervezés és egészségfejlesztés szak egy rendelet alapján már nem indítható, és 2017-től Sport és rekreációs szervezés szakként indult újra, aminek két szakiránya lehetséges, a sportszervező és a rekreációs szervező és egészségfejlesztő. A korábbi két szaktól szakirányokat kreált ez a rendelet. Így már nem az intézetünk az új összetett szak gazdája, hanem a Testnevelési és Sporttudományi Intézet. Örömeinkre szolgál azonban, hogy a két intézet továbbra is szoros együttműködésben dolgozik. Intézetünk a rekreációs szervező és egészségfejlesztő szakirányon belül számos alapozó és törzstárgyat gondoz és oktat, valamint az egészségfejlesztő specializáció felelőse. Ugyancsak kormányrendelet nyomán szűnt meg az Egészségfejlesztés tanár mesterszakunk indíthatósága. Tehát ebből a szempontból nagyobb felelősségem lesz az intézet „kenyérkeresetéért”, ismét új utakra kell lépniünk, új, releváns szakok indítását kell előkészíteniünk.

Ha jól tudom, a Sporttudományi Intézetnek is új intézetvezetője van, Győri Ferenc tanár úr. Milyen a kettőjük viszonya?

Jó. Úgy gondolom, jól együtt tudunk működni. Ő is új seprű, én is, így ez esetben még formáljuk a szakmai kapcsolatot.

Többen kérdezték a rekreációs szervező és egészségfejlesztő hallgatók közül, hogy merre tudnak elhelyezkedni, milyen lehetőségeik vannak. Az biztos, hogy jó alapot kapnak az egészség és annak megőrzése témájában, amire tudnak építkezni, továbbtanulni. Önnek milyen tapasztalatai vannak, a 3 éves

diplomával milyenek az elhelyezkedési esélyek?

Önállóan is meg tudják állni a helyüket, ha nem tanulnak tovább, akkor is. Hitelesen az egészségfejlesztő szakirányról tudok nyilatkozni - ők életmód tanácsadók lesznek. Már a szakmai gyakorlatuk alatt, harmadév során látszik, hogy milyen nagy örömmel fogadják őket a terepgyakorló helyeken. Mindig azt az esetet szoktuk emlegetni, amikor a hallgatóink egy iskolába mentek gyakorlatra és diákokkal szerettek volna bármiféle tevékenységet folytatni, de nem engedték tovább őket a tanárinál. A tanárok lecsaptak rájuk, és a hallgatóink nekik tartottak életmód tanácsadást. Nagyon jók az alapjaik. Ha kapnak esélyt, hogy bemutassák, mit tudnak, akkor nagyon jól el fognak tudni helyezkedni. Az egyik volt hallgatónk például Hódmezővásárhelyen dolgozik az Egészségfejlesztési Irodában. Nemrég egy másik volt hallgatónk is ajánlotta, hogy szívesen jönne és elmondaná, mi mindent tud hasznosítani, és milyen jó az, amit ezen a szakon kapott. Inkább az a probléma, hogy kormányzati szinten nincs meghatározva, hol alkalmazhatja az ember ezt a képesítést, tudást. Amikor ránéz a munkáltató egy ilyen végzettséggel rendelkező szakemberre, azt mondja, hogy nem tud mit kezdeni ezzel az elnevezéssel, mert nincs benne a jegyzékben. Nem tudja, hogy ezzel a végzettséggel alkalmazhatja-e vagy sem. Itt van a legnagyobb gond. Ha lehetőséget kapnak, meghallgatják őket, akkor tapasztalatunk szerint nagyon jó eséllyel kapnak munkát.

Ezek szerint kiküszöbölhető ez a probléma, ha be tudnak jutni és beszélni tudnak az illetékesekkel. A kommunikációs képességek fejlesztése elég erős itt, úgy vélem. Én magam is sok kommunikációs képzésen vettem már részt, és tartok is ilyeneket. Én is úgy látom, várhatóan meg fogják találni a lehetőséget, hogy bemutatkozhatnak.

Igen, erre jó a terepgyakorlati rendszer, mert így már egyetemistaként találkoznak velük a potenciális munkaadók.

Látom, hogy más karokon, mint például az

Általános Orvostudományi Karon, sok hallgató vesz részt egészségnevelői munkában. A Rekreációs szervező és egészségfejlesztő hallgatóknak milyen lehetőségeik vannak a más karok hallgatóival való együttműködésre?

A kezdetektől fogva nagyon jó együttműködésünk van az Általános Orvostudományi Karral, mind kutatási, mind egyéb szakmai téren. Mint említettem, felfogásunk szerint az orvostudomány az egyik pillére az egészségfejlesztésnek, de intézetünkbe nem veszünk fel orvosokat, hanem az SZTE szellemiségének megfelelően az 'orvoskar' adja ezeket az oktatókat. Ezekkel az oktatókkal olyan szinten tudunk egyeztetni, annyira értik, hogy mi kell egy egészségfejlesztőnek, hogy nem automatikusan azt tanítják, amit az orvosoknak, hanem teljesen átdolgozták azokat a tartalmakat, amelyek egy egészségfejlesztőnek szükségesek. Ugyanígy az ETSZK-val is van együttműködésünk, főleg a szociálpolitika terén, de ugyanúgy a BTK-val és a TTIK-val is. Részükről főleg a biológia területéhez tartozó tárgyak átoktatására van példa. Úgy érzem, nagyon jó az együttműködés a karok között.

A hallgatók szempontjából mennyire működőképes ez az együttműködés? Arra gondolok, hogy mennyire lehetséges a más egészségügyi karokon tanuló egyetemisták által végzett egészségnevelői munkát összefésülni az intézet hallgatói által végzett/végezhető tevékenységekkel?

Nagyon egymás mellett mennek még ezek a projektek. Valahogy elmennek egymás mellett, pedig több integrációs kísérlet is született már. Az utóbbi egy évben alakult meg az Egészségtudományok Platform Bari Ferenc dékán úr vezetésével, melynek Benkő tanárnő az alelnöke. Ennek célja, hogy minden olyan kart hozzunk össze, amelyek egészségfejlesztéssel foglalkoznak. Itt nagyon nehéz közös nevezőre hozni a különböző szemléletben működő karokat. Valamelyest mindenki védi azt a szemléletet, amit eddig képviselt. Folyamatban van ez a dolog, igyekszünk megtalálni a közös nevezőt, de sajnos nagy a rendszer tehetetlensége.

Mennyiben tudna ehhez hozzájárulni egy alulról jövő, hallgatók részéről induló kezdeményezés?

Szerintem hatékony lehetne, de mire gondol, milyen lépéseket tennének?

Például, ha a hallgatók maguk kezdenének összedolgozni ezeken a szakokon, és így fogalmaznának meg olyan igényeket, hogy ők együtt szeretnék dolgozni. Nem összefésült oktatás keretében, hanem esetleg projekt jelleggel. Beadnának pályázatokat, hogy részt vennének közösen egy rendezvényen, projektben. Gondolok itt akár falunapokra, egészségnapokra városokban, iskolákban, standok fölállítására különböző eseményeken, ahol a vérnyomásméréstől kezdve az egészségfejlesztő nevelő játékokon keresztül az előadásokig sok mindenre lehetőség nyílna.

Ezt nagyon jó kezdeményezésnek tartanám. Talán, ha a hallgatók felől jönne, jobban meghallanák az érintettek. Nagy álmunk, hogy összegyეთemi szinten, minden szakon tanuljanak a hallgatók egészségfejlesztést kritériumtárgyként vagy általánosan művelő tárgyként. Mert, ha nem tudják, hogy mit akarhatnak, merre mehetnének, akkor nem is lesz rá igény. Mondjuk, ha egy 30 órás általánosan művelő kurzuson meglátnák, hogy az egészségfejlesztés mi mindenre terjed ki, felébredhetne bennük az igény. Rájönnének, hogy hány olyan terület létezik, ahol sokat kellene és lehetne tenni azért, hogy egészségesek legyünk.

A kerekasztalt megelőző előadáson a cseh egyetem professzorasszonya nagyon jól bemutatta az általa képviselt egyetemet, és elmondta, hogy minden szakon valamilyen szinten megjelenik az egészségfejlesztés, illetve nagyon sok óra fölvehető szabadon választhatóként, vannak sportos tárgyaik, iskola utáni tevékenységeik. Most újabb átalakítások lesznek. Ezek alatt mennyire lehet ezt kivitelezni a Szegedi Egyetemen, mi kellene ehhez?

Nehéz kérdés. Leginkább akarat, hogy létrehozzunk, bevezessünk egy ilyen mindenki számára felkínálható kurzust, vagy akár egy egyetem-szerte megvalósuló, hallgatókra

irányuló életmód tanácsadást. Az egyetemen jelenleg futó EFOP 3.4.3. pályázat a sportaktivitás, rekreációs aktivitás növelésére irányuló tevékenységeket támogatja kiemelten. Hallottuk, hogy lesz olyan EFOP pályázat, ami kifejezetten az egészségfejlesztő egyetemre irányul. Az egyetem intézményfejlesztési tervében markánsan szerepel ennek megvalósítása. Ez azért jó, mert pályázni arra lehet, ami az intézményfejlesztési tervben is benne van. Megvan tehát a szándék, csak össze kellene találkoznia a szándékoknak a lehetőségekkel.

Remélem, ez az együttállás hamarosan bekövetkezik!

Igen, mi is ezt szeretnénk.

Ön rengeteg publikált cikkben, kiadványban első- vagy társszerző. Ezek keretében sokat is utazott. Olvastam Buenos Airesről, Yokohamáról, Göteborgról Svédországban, Barcelonáról. Hol, milyen konferenciákon vett részt?

Ezek a konferenciák tudományos társaságokhoz kötődnek. Ahová rendszeresen járunk, az az EUPHA, az Európai Népegészségügyi Társaság konferenciája. Ennek van egészségfejlesztés szekciója. Ide nagyon nehéz bejutni, de nekünk minden alkalommal sikerült. Ezek az írások mindig impakt faktoros folyóiratban jelennek meg, tehát ez egy nagyon nagy presztízsű dolog.

A másik fontos társasággal 2008-ban kerültünk kapcsolatba, éppen a rekreáció kapcsán. Szerettünk volna minél többet megtudni erről a számunkra új területről. A Nemzetközi Szociológia Társaság aktív szabadidő szociológia kutatócsoportjának konferenciájára mentünk el Barcelonába. Aztán olyan jól ott ragadtunk, bevontak minket mindenféle munkába, hogy azóta minden évben rendszeres résztvevők vagyunk a társaság konferenciáin. Yokohamában volt, hogy a kutatócsoport executive committee-ja általános elnökhelyettesének választott, aminek a mandátuma 2018-ig szól. Büszke vagyok rá, hogy sikerült ilyen jól beépülni ebbe a társaságba.

Ennek milyen hozadéka van az egyetem

vonatkozásban?

Óriási előny egyfelől a kapcsolat azokkal a szakemberekkel, akik tagjai ennek a társaságnak, köztük akár kínai, indiai szakemberek, másfelől az együttműködések ígérete. Főleg úgy szoktak működni az egyetemek közötti együttműködések, hogy személyes kapcsolatból fejlődnek ki. Ha a szakmai érdeklődési körök jól összetalálkoznak, akkor kezdeményezzük az egyetemek közti együttműködést is. A lengyel kollégával és cseh kollégánóval való kapcsolatunk is ilyen együttműködésből alakult ki. 2004 és 2007 között végeztünk egy nemzetközi, visegrádi országokban lefolytatott családkutatást, és annak nyomán jött létre velük is az Erasmus kapcsolat. Folyamatosan ellátogatnak hozzánk, mi is megyünk hozzájuk. Ezek a konferenciák erre nagyon jók. Szokták is mondani, hogy nem is az előadás a lényegük, hanem sokkal inkább a fogadás, mert akkor lehet összeszedni azokat a szakmai kapcsolatokat, amikből lehet építkezni. Persze a viccet félretéve, nagyon sokat lehet tanulni az előadásokból.

És Ön, mint ezeken a konferenciákon rendszeresen résztvevő oktató, mit üzenne a diákoknak a nemzetközi programokkal kapcsolatban?

Azt, hogy legyenek bátrak! Mindig csodálkozom, hogy milyen kevesen jelentkeznek az Erasmus csereprogramokra. Úgy kell lasszóval fogni a hallgatókat, hogy utazzanak valahová. Ez egy olyan lehetőség, amit magánúton, főleg a mai anyagi helyzetben, a szűkös lehetőségek keretein belül nem biztos, hogy meg tudnak valósítani, itt pedig tálcán kínált lehetőségekről van szó. Nagyon sokat tudnak tanulni a külföldre utazók, nem baj, hogyha nem érzik tökéletesnek a nyelvtudásukat. Az, hogy az adott nyelvet kell használni folyamatosan, nagyon sokat fog segíteni a fejlődésükben. A saját példámot tudnám felhozni: elvégeztem az angol szakot, és nem mertem megszólalni angolul. Akkortól kezdett bővülni a tudásom, amikor a PhD képzés során rá voltam kényszerítve, hogy angolul olvassak, angol nyelvű konferenciákon vegyek részt, angolul társalogjak. Ez adta azt a lökést, ami által

kialakult a biztos angol nyelvtudásom. Bátornak kell tehát lenni és használni kell a nyelvet!

Azt hiszem, ez megszívelendő üzenet. Én magam is sokat jártam külföldön, életem is kint éveket. Látom, hogy mennyire más úgy tanulni valamit, hogy benne él az ember az adott nyelvi közegben. Ez persze nemcsak a nyelvre igaz! A kerekasztal beszélgetés előtti előadásokon például remekül kirajzolódott, hogy mennyire jók a cseh és lengyel egyetemek és mennyire jó lehetőség kimenni oda tanulni.

A következő kérdésem a családot érinti. Milyen az intézetvezetői feladatok után hazaérkezni? A vezetői attitűd mennyire jelenik meg az Ön mindennapjaiban, az egyetemen kívül, illetve a család hogyan fér bele a borzasztóan szoros határidőkbe és a rengeteg munkába, amit el kell végezni az egyetemen?

Úgy gondolom, nem jelenik meg a vezetői attitűd a magánéletemben, nem vagyok „megmondó” típus. A családommal nagyon nagy szerencsém van, a férjemnek rugalmas a munkaideje, be tudjuk osztani, hogy ki megy a gyerekért. Van egy kisfiam, aki januárban múlt 7 éves, ide jár a Juhász Gyula gyakorlóba. A férjem nagyon sokat tud segíteni, hogy tudjak dolgozni, meg a munkám olyan természetű, hogy akár otthonról is tudom végezni, hála az internetnek és a telefonnak. Úgy gondolom, meg tudom oldani, nem szenved kárát senki. Néha van ugyan belőle morgás, hogy „már megint nem vagy itthon, Anya”, de ez elkerülhetetlen.

A külföldi utak mennyi időt vesznek igénybe?

Ezt konferenciája válogatja. Körülbelül 5 nap. Legutóbb Benkő tanárnővel az a megtiszteltetés ért bennünket, hogy részt vehettünk a WHO 9. Global Health Promotion konferenciáján. Az Ottawa Karta után 30 évvel a Shanghai Karta kiadásáról szólt. Egy ilyen távoli konferencia esetén az utazási idő hosszúsága is befolyásoló tényező.

Egy évben ez összesen mennyi időt jelent?

Évi 1-2 utazásról van szó. Mondjuk két hét.

Nem vészes.

Az utolsó kérdésem az, hogy ezzel az intézettel kapcsolatban minek örülne, milyen változást üdvözlne leginkább? Mi az, amit el szeretne érni intézetvezetőként?

Azt, hogy a korszerű egészségszemléletnek, az egészségfejlesztés hazai és nemzetközi vonulatainak megfelelően tudjuk képezni a hallgatókat és olyan egészségfejlesztő szakembereket neveljünk, akik a munkaerőpiacon is megállják a helyüket. Szóval olyanokat, akik el tudnak helyezkedni és be tudják bizonyítani, hogy nagy szükség van rájuk.

Nagyon sokszor mondják kormányzati szinten, hogy fontos az egészségfejlesztés, de például a 2012-es NAT-ból is kikerült az egészségtan tanár, szétszórták mindenfelé a funkcióit. Szeretném, ha megteremtődne a feltétele annak, hogy ezek a kiváló szakemberek, akik itt képződnek, megfelelő lehetőségekhez jussanak, és a döntéshozók felismernék, hogy mennyire jó, ha a nálunk végzettek bekapcsolódnak bármilyen munkahely vérkeringésébe.